నేను నేనే-19

Index Page no

243. భరించువాడు శివుడు-కష్టాలన్నింటినీ 'ఇష్టమైన కష్టాలు'గా మార్చుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత 2

244. కర్మఫలం మొత్తానికి సరాసరిన పంచబడుతుంది 5

245. సుఖ-దుఃఖాలు గొప్ప స్నేహితులు 7

246. శుద్ధి, భగవంతుడు 13

247. ఉండేది నేనొక్కణ్ణే, పుట్టుక-చావు, ఫుల్ స్టాప్ కాకుండా కామా పెట్టడం వల్లనే

ప్రతీది కార్య-కారణ సంబంధంతో ముడిపడిపోతోంది 15

248. రెండవది ఉన్నదన్న మనోభావన వలననే భయం జనిస్తూంది... 20

249. గురువు-భక్తి 26

250. గురువు-శిష్యుడు-బోధ మూడింటి సమిష్టి రూపమే సద్గురువు.

దేవుడు-జీవుడు-అనుగ్రహం మూడింటి సమిష్టి రూపమే పరమాత్ముడు. అంతా ఉత్తదే. 29

251. అంతిమయాత్ర-మృత్యుభీతి 35

252. శూన్యం-పూర్ణం-మహాద్రష్టవు నీవు 45

243. భరించువాడు శివుడు-కష్టాలన్నింటినీ 'ఇష్టమైన కష్టాలు'గా మార్చుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత.

Everything is possible for GOD.

దేవునికి ప్రతీది సాధ్యమే....

"ఆయనకు ప్రతీదీ సాధ్యమే" అన్నాక

ఇక "ఎందుకు" అన్న ప్రశ్న నిలబడదు.

ఎందుకు? అన్న ప్రశ్న నిన్ను వదలలేదంటే,

దేవుని అనంతశక్తిపై నీకు సంశయం ఉన్నట్టే.

కొందరు పైకి అలా అంటారు-

తలచుకుంటే భగవంతుడు ఏమైనా చేయగలడు...అని.

కాని వారి మనసులో దాని మీద నమ్మకం ఉండదు.

వారు అనుకున్నది తలక్రిందులైనప్పుడు-

'అయ్యో దేవుడా ఇలా ఎందుకు చేశావు?' అంటారు.

దీని అర్థం- వారి దృష్టిలో దేవుడు చేసింది మంచిది కాదు అనే.

దేవుడు ఏం చేసినా మన మంచికే అన్న నమ్మకం వారికి లేనట్లే.

'నేను ఏ పాపమూ చేయలేదు...నాకెందుకు ఈ కష్టం రావాలి?' అని దేవుడి మీద వాపోతుంటారు...

'ఎందుకు రాకూడదు?' అని ప్రశ్నించుకోమంటారు గురువుగారు.

ప్రశ్నకు ప్రశ్నే సమాధానం.

* * *

ఈ మధ్య నన్ను ఒకరు అడిగారు-

నాకెందుకు ఈ కష్టాలు? అని.

"భరించేశక్తి ఉంది కాబట్టి..." అని బదులిచ్చాను.

ఇది నిజం.

అమృతానికి అందరూ ఎగబడ్డారు...

హాలాహలానికి అందరూ దూరం జరిగారు.

శివుడొక్కడే దానిని భరించాడు.

కష్టాల్ని, బాధల్ని భరించేవారు శివుడితో సమానం.

బలహీనులే సుఖాన్ని అభిలషిస్తారు.

నాకు తెలిసిన ఒకావిడ క్యాన్సర్ వ్యాధితో బాధపడుతోంది...

అది ఆవిడ 'పూర్వజన్మకర్మఫలం' అనేయడం

ఘోరాపచారం.

అలాంటప్పుడు శివునిది కూడా కర్మఫలం అనాలి.

శివుణ్ణి పాపి అని ఎవడైనా అనగలడా?

కాబట్టి కష్టాలు, బాధలు అనుభవించేవాళ్లంతా-

ఇదంతా నా కర్మఫలం... అని భావించకుండా

నా కర్మల్ని తొలగించు...అని ప్రార్థించకుండా

నాకు ఇంకా 'భరించే శక్తి'ని ఇవ్వమని అడిగేవాడు నిజంగా మహనీయుడు.

అందుకే టాగూర్ ఇలా ప్రార్థిస్తారు-

నీ కరుణని విజయంలో మాత్రమే చూసే పిరికివాణ్ణి కానీకు. అపజయంలోనైనా నీ చేతిపట్టును తెలుసుకోగలిగేటట్టు వరమియ్యి నాకు.

'నా కష్టం మరొకడికి సుఖాన్ని ప్రసాదిస్తుంది'

అన్న ఎఱుకతో హాయిగా కష్టాల్ని భరిస్తారు మహనీయులు.

పసిబిడ్డడు రాత్రంతా తల్లిని నిద్రపోనీయకుండా ఏడుస్తూ ఉన్నా సరే తల్లి భరిస్తుంది.

భరించడం నా వల్ల కాదని, ఏ తల్లీ శిశువును బావిలో పడేయదు.

మనకున్న కష్టాలన్నింటినీ 'ఇష్టమైన కష్టాలు'గా మార్చుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత.

అంతేగానీ అన్నీ సుఖాలే ప్రాప్తించాలి...అనుకోవడం వెఱ్ఱితనం.

'శాశ్వత సుఖం' ఉందనుకోవడం వట్టి భ్రమ.

శాశ్వత దుఃఖానికి సిద్ధం కండి....

అదే పరమసుఖం.

వాడు పరమశివుడే.

* * *

<u>244. కర్మఫలం మొత్తానికి సరాసరిన పంచబడుతుంది</u>

బాబుగారూ...!

ప్రారబ్ధం అంటూ ఏదన్నా ఉన్నదా?

ఉంటే దాని అర్థమేమి?

తెలిసో తెలియకో చేసిన తప్పులకు

లేదా ఎవరో చేసిన ద్రోహానికి

మనం అనుభవించక తప్పదా?

బాబు: ఓ గ్లాసు మంచి నీటిని తీసుకెళ్లి సముద్రంలో పోసినప్పుడు తక్షణం అది సముద్రవ్యాప్తం అయినట్టు,

నీవు చేసిన కర్మఫలం కూడా తక్షణం విశ్వవ్యాప్తం అవుతుంది.

అనగా సరాసరి లెక్కన మొత్తానికి పంచబడుతుంది.

ఎవరు ఏ కర్మ చేసినా, ఆ కర్మఫలం మొత్తానికి సరాసరిన పంచబడుతుంది.

అలా మొత్తపు కర్మఫలంలో నుంచి నీకు ప్రాప్తించే ఆ సరాసరి భాగానికే "ప్రారబ్ధం" అని పేరు.

ప్రకృతిలో భాగస్వామ్యమై ఉన్న ప్రతి ఒక్కరూ ప్రారబ్ధవశులే.

ఇందులో ఎవరికీ మినహాయింపు ఉండదు.

ప్రతి ఒక్కడూ అనుభవించే తీరాలి.

దీనినే ఈశ్వర నియతి అని కొందరు,

విధి అని కొందరు,

పురుషకారం అని కొందరు వాడుతుంటారు.

మూడింటి అర్థం ఒకటే.

* * *

ప్రకృతికి "బానిస"గా ఉండడం తప్ప ఏమీచేయలేని స్థితి నుండి

ప్రకృతిని అతిక్రమించి ఉండగలిగే "ప్రభువు" స్థితికి చేరాలనే ప్రయత్నం "కర్మయోగం".

జ్ఞానాంబ ఒడిలో శిశువు వలె ఏమీ తెలియక ఉండడం "భక్తియోగం".

"అన్నిటికి సిద్ధపడి ఉండడమే మహాసిద్ధి" అన్నారు గురువుగారు.

అలా సిద్ధపడి ఉండడం "జ్ఞానయోగం".

ఈ మూడు యోగాలలో ఒకదాన్ని మనం ఎన్నుకుని,

అలా ఉండడం అంటూ ఏమీ ఉండదు.

No Practice....

తాను ఏమి అనేది తన పుట్టుకలోనే ఉంటుంది.

తాను ఆ విధంగానే ఉంటాడు. అంతే.

అందుకే గురువుగారు అన్నారు-

జ్ఞాని పుడతాడు తయారు కాడు అని.

భక్తుడు కూడా అంతే...పుడతాడు, తయారు కాడు.

245. సుఖ-దుఃఖాలు గొప్ప స్నేహితులు

తీవ్రధ్యానం వలన తరచూ నేను ధ్యానించే భగవద్రూపం కలలో కనబడేది.

దానిని గొప్పగా భావించి, గురువుగారికి గర్వంగా చెప్పుకున్నాను ఓరోజు.

ఆ ప్రక్కనే పడుకుని ఉన్న కుక్కను చూపించి,

ఈ కుక్క కలలో కనబడినా కూడా అంతే...కల కలే అన్నారు.

సమాధానం తీవ్రత కలిగిందే ఐనప్పటికీ

అవగాహన చేసుకున్నాను.

అప్పట్నుంచి కలలో, ధ్యానంలో కనబడే దృశ్యాలకు

అంత విలువ ఇచ్చేవాణ్ణి కాను.

* * *

నేను కొంత ఎదిగాక-

'ఈ జీవితం కూడా కల లాంటిదే, ఉన్నట్లున్నదే' అని ప్రబోధించారు గురువుగారు.

తత్ఫలితంగా -

అతడు మహనీయుడు, ఇతడు సామాన్యుడు అనే భేదం తొలగింది నాలో సహజంగా.

* * *

నేను ఇంకా కొంత ఎదిగాక -

'జాగ్రత్ స్వప్న సుషుప్తులు మూడూ కలిపి ఓ పెద్దకల'

అని ఎఱిగిన మెలకువే నీవు. ఆ నీవు 'బాబు' కాదు.

అది 'ఏదో'

అతడు 'ఎవడో'

అదే నీవు.

అతడే నీవు.

రూపానికీ, నామానికీ...వాక్కుకూ, భావానికీ అతీతమైన అంతస్స్వత్యం "నేను" అని తెలుసుకుంటే చాలు నీవు ముక్తుడవే అని ప్రబోధించారు.

దాంతో నామరూపాల భావన పూర్తిగా తొలగిపోయి

కేవలం "నేను" అన్న సద్వస్తువు మాత్రమే

అనుభవంలో ఉండడం మొదలయ్యింది.

ఆ స్ఫురణ జీవనది వలె నిరంతరాయంగా ప్రవహించడం మొదలయ్యింది.

ఇంతకంటే గురువు ఏమివ్వగలరు?

ఇంతకంటే శిష్యుడు ఏమి పొందగలడు?

* * *

నా మనసుకు సదా ఆత్మనిష్ఠలో ఉండగలిగే శక్తీ ఉంది...

అందుండి కాస్తజారి(వెలికి వచ్చి) రసాస్వాదనం చేయగలిగే శక్తీ ఉంది...

ఆ మనసే లోపల అచలంగా-స్వరూపంగా-శివుడిగా ఉంటుంది.

ఆ మనసే వెలుపల చలనంగా-ప్రపంచంగా-పార్వతిగా ఉంటుంది.

"నేను" అర్ధనారీశ్వరుణ్ణి.

* * *

ఒకే బిందువులో ద్వంద్వాలూ ఉన్నాయి...

ఒకే బిందువులో త్రిపుటులూ ఉన్నాయి...

* * *

ప్రకృతి రసాస్వాదనమే గొప్ప తపస్సు అంటారు గుడిపాటి వెంకటాచలంగారు...

అహంమూలాన్ని కనుగొనడమే గొప్ప తపస్సు అంటారు అరుణాచల రమణభగవానులు...

ఒకటి వెలుపలి సౌందర్యం...

మరొకటి లోపలి సౌందర్యం...

* * *

రమణులు అన్నట్లు-

"ఒకటే" మూడయ్యింది.

ఎప్పుడును మూడు మూడే అనుట అహంకారము.

మూడూ "ఏకం" అనుట అహంస్వరూపము.

* * *

దుఃఖం, సుఖం రెండూ దైవప్రసాదితాలే...

బంధం, మోక్షం రెండూ దైవానుగ్రహాలే...

* * *

ప్రతి కష్టంలోనూ

మన వైపు దైవం ఒక కన్ను వేసి వుంచే వుంది...

అని తెలిసినప్పుడు ఆ కష్టపరిస్థితి నుండి తెలియకుండానే దాటేయగలం.

ఏడ్వడంలో ఉన్న సుఖం ఏడ్చినవానికే తెలుసును.

బంధం కూడా మోక్షమంత సుఖమయ వారాశి.

ఏడుపు అనేది పై పొర మాత్రమే.

లోపలంతా గొప్ప సుఖం నిండి ఉంటుంది.

నవ్వు అనేది పై పొర మాత్రమే.

లోపలంతా గొప్ప దుఃఖం నిండి ఉంటుంది.

సుఖ-దుఃఖాలు గొప్ప స్నేహితులు....

ఒకణ్నే రమ్మనలేం.

ఒకణ్నే కాదనలేం.

ఒకణ్ణి పిలిస్తే ఇద్దరూ వస్తారు.

ఒకణ్ణి కాదంటే ఇద్దరూ రారు.

ఇద్దరూ కావాలంటే - సంసారం.

ఇద్దర్నీ కాదంటే - పరమపదం.

ఏకకాలంలో -

సంసారంలో ఉంటాను, పరమపదంలోనూ ఉంటాను.

వెలుపల నేను జీవుణ్ణి, లోపల నేను దేవుణ్ణి.

వెలుపల నేను సంసారిని, లోపల నేను సన్న్యాసిని.

వెలుపల నేను మనిషిని, లోపల నేను ఋషిని.

* * *

246. శుద్ధి, భగవంతుడు

ఒకరు: చిత్తాన్ని శుద్ధి చేసుకోవడానికి మార్గాలు చెప్పండి బాబుగారు...

బాబు: శుద్ధి చేయడానికి చేసే ప్రయత్నమే మరింత అశుద్ధం అవడానికి కారణం అవుతుంది. మసిగుడ్డతో అద్దాన్ని శుభ్రం చేయాలనుకోవడం లాంటిదే ఇది. అసంకల్పితంగా ఉండండి చాలు... శుద్ధమవడానికి అదే మంచి మార్గం. అసంకల్పితంగా ఉండటానికి మళ్లీ ఇంకో ప్రయత్నం అవసరం లేదు. 'నేను కర్తను కాను' అని స్పష్టంగా ఎరిగి ఉండడమే అసంకల్పితంగా ఉండడం అంటే.

ప్ర): 'తనకు తాను తెలియనివాడు భగవంతుడు' అనేది అర్థం కాలేదు బాబు గారు...

బాబు: తెలియాలంటే 'రెండు' ఉండాలి.

తెలియబడేది-తెలుసుకునేవాడు (object-subject) అని.

'రెండు' లేని ఏకాత్మస్వరూపుడు భగవంతుడు.

తెలియటం-తెలియకపోవడం

ఈ రెంటికీ అతీతుడు భగవంతుడు.

అన్యం తోచి తెలియకపోవడం - అజ్ఞానం.

అన్యం తోచక తెలియకపోవడం - సుజ్ఞానం.

ఈ రెండు 'తెలియకపోవడాలు' ఒకటి కాదు.

తన్ను మ్రింగి యుప్పొంగిన తన్మయానందుని స్థితి ఇది అని చెప్పడం కష్టం అన్నారు భగవాను.

ప్రశ్నించే తనను మ్రింగేస్తే,

ఆ మిగిలిన తానే సమాధానం.

***

"దేవుడు అవసరం లేని స్థితిని సాధించు..."

- సద్గురు.

""

ఉదాహరణకు:-

కలలో ఒకడు నానా కష్టాలూ అనుభవిస్తున్నాడు...

ఆకలను కనేవాడికేమో ఏకష్టాలూ ఉండట్లేదు...

పరిశీలించి చూస్తే అక్కడ ఇద్దరులేరు...

కలలో ఒకడుగా ఉన్నది కూడా

ఆ కల కనే ఒక్కడే...

""

దీనిని బట్టి

జీవుడుగా ఉన్నది దేవుడే...

దేవుడు గాక, జీవుడికి ఉనికే లేదు...(ఇక్కడ దేవుడు అంటే చిదాకాశము అని గ్రహించండి)

ఇది తెలిసిననాడు

"దేవుడు అవసరం లేని స్థితిని సాధించు..." అనే సద్గురు వాక్యం సార్థకమైనట్లు...🙏

***

247. ఉండేది నేనొక్కణ్ణే, పుట్టుక-చావు, ఫుల్ స్టాప్ కాకుండా కామా పెట్టడం వల్లనే ప్రతీది కార్య-కారణ సంబంధంతో ముడిపడిపోతోంది.

గురువుగారు TTD ఛానెల్ చూస్తున్నారు...

రాత్రి నాకొచ్చిన కల గురించి చెప్పాను...

నా కలలో మీరు-

బయట అధర్మం ఎక్కువగా ఉంది...

బయట యెక్కువగా తిరక్కండి...

అని చెప్పారు....అన్నాను.

అవునా.....అన్నారు....

బయట యెక్కువుగా తిరక్కండి...అనే మాటను "వ్యవహారం ఎక్కువగా పెట్టుకోకండి" అన్న అర్థాన్నే తీసుకున్నాను ఆ స్వప్నంలో కూడా.

వ్యవహారం యెంత తక్కువగా ఉంటే అధర్మం అనే వైరస్సు మనకు అంటుకునే ఛాన్స్ అంత తక్కువగా ఉంటుంది.

తరువాత పద్మావతమ్మ గారి మరణవార్త చెప్పాను గురువుగారికి...

గురువుగారు రవ్వంత కూడా ప్రతిస్పందించలేదు...

సిగరెట్ ను త్రాగడమూ ఆపలేదు...

T.V.వైపు చూడడమూ మానలేదు...

ఒక్క క్షణం...ఆ మహాత్ముడు "కఠినాత్ముడు"గా కనబడ్డాడు...

కాసేపాగి నా వైపు తిరిగి,

ఉండేది నేనొక్కణ్ణే అయినప్పుడు

పుట్టేది ఎవరు? గిట్టేది ఎవరు? అన్నారు నిమ్మళంగా....

ఆ మాటంటున్నప్పుడు...వారి ముఖం దివ్య తేజస్సుతో వెలిగిపోతోంది....

ఆ సమయం...ఆ వాతావరణం...

చాలా గంభీరంగానూ, ప్రశాంతంగానూ ఉండి

"వారు" "మేము" అనే బేధాన్ని తొలిగించేశాయి...

వారి ఏకాత్మనిష్ఠ అటువంటిది.

బహువచనం పోయి...ఏకవచనం మిగిలింది...

వారి సన్నిధిలో యెంతమంది ఉన్నా....

ఒకరే ఉన్నట్టు అనుభూతిని కలిగిస్తుంది.

చావు అనేది బ్రతికుండేవాడికేగానీ, మరణించినవాడికి కాదు...అన్నారు...

పుట్టుక గురించి

పుట్టక ముందు ఉన్నవాడు చెప్పాలి...

చావు గురించి

చచ్చిన తర్వాత ఉన్నవాడు చెప్పాలి...

వాడి అడ్రసు మనకు తెలియకపోయా...

ఆ మందల(వివరం) మనకు తెలియకపోయా...

మధ్యలో ఉన్న మనం ఆ రెంటిని గురించి...అనగా మన అనుభవంలో లేని చావు-పుట్టుకలను గురించి మాట్లాడుకుంటాము....అదే చిత్రం...! అన్నారు.

అనుభవములో లేవు...అంటే,

అవి ఉండి, మనకు తెలియకపోవడం కాదు,

అవి లేక, తెలియకపోవడమే...అన్నారు.

ఈ అధ్యాత్మికంలో అనుభవమే పరమప్రమాణం.

అనుభవంలో ఉంటేనే ఉన్నది.

అనుభవంలో లేదంటే లేనిదే.

పుట్టుక-చావు రెండూ మన అనుభవంలో లేవు కాబట్టి అవి అసలు లేనే లేవు అని తేల్చారు.

* * *

ప్రతి సంఘటనకూ కామా పెట్టుకుంటూపోతే అది జీవనయానం.

ఏ క్షణానికాక్షణం ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేస్తుంటే అది అధ్యాత్మిక యానం.

కామాపెట్టడం వల్లనే ప్రతీది కార్య-కారణ సంబంధంతో ముడిపడిపోతోంది.

వాస్తవానికి సంఘటనలన్నీ విడి విడి భాగాలే.

వాటినన్నింటినీ కలిపి చూపిస్తుంది ఈ కామాలు.

ఈ కామాలే మాయాచిహ్నాలు.

ప్రతి క్షణానికి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేస్తే అదే సదావర్తమానం, అదే పరమార్థం.

కొనసాగింపులేని మనసును కలిగి ఉండడమే మోక్షం.

కామా - మెలకువ.

ఫుల్ స్టాప్ - నిద్ర.

సదా ఫుల్ స్టాప్ లో ఉంటే

అదే నిజమైన మెలకువ.

కామాలు పెడితే

అదే స్వప్నము, అదే జీవితము.

సద్గురుదేవులవారు సదా ఫుల్ స్టాప్ లో సంస్థితమై ఉంటారు కాబట్టే....

దేనికీ ప్రతిస్పందించరు...

వారొక అచలం(పర్వతం)

వారి సన్నిధిలో ఉండే శాంతి,

పర్వత శిఖరాన ఉండే శాంతి లాంటిదే.

పర్వతమార్గమంతా కామాలే.

పర్వత శిఖరం ఫుల్ స్టాప్.

అక్కడ ఉన్నదంతా ప్రశాంతమే.

అన్యం తోచని ఏకత్వమే.

నామరూపాలు లేని అనంతమే.

అదే "నేను".

* * *

248. రెండవది ఉన్నదన్న మనోభావన వలననే భయం జనిస్తూంది...

నేను ఇంటి వద్ద ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

నేనూ టీకొట్లో ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

గురుసన్నిధిలో ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం.

నేను ఇంటి వద్ద నుండి గురువు వద్దకు చేసిన ప్రయాణం, దృశ్యంలో నేను చేసిన ప్రయాణంగా అనిపిస్తుంది....కాదు.

అది దృశ్యమే చేసిన ప్రయాణం.

"నేను" ఉన్నచోటునే ఉంటాను.

"తెర" వలె.

తెరమీద దృశ్యం ఒకదాని తర్వాత ఒకటి మారుతున్నట్లు...

నా యెదుట దృశ్యం కదులుతుంది...

నేను కదలటం లేదు...

బాబు కూడా దృశ్యంలో భాగమే...

నేను ప్రయాణిస్తున్నాను...అంటాడు.

"నేను" ప్రయాణించదు...

బాబు(దృశ్యం) ప్రయాణిస్తుంటుంది(మారుతుంటుంది).

నిద్ర అన్నా, మరణం అన్నా దాని అర్థం-

దృశ్యం తనలోకి ఉపసంహరింపబడడమే.

"సమాప్తం" దృశ్యానికేగాని

తెరకు కాదు.

చావుపుట్టుకలు దృశ్యానికేగాని,

"నా"కు కాదు.

* * *

కరోనా భయం గురించి ప్రస్తావనకు వచ్చింది-

నిద్రపోతే ఏ భయమూ ఉండదు...అన్నాడు ప్రసాదు.

అవును నిద్రపుచ్చడానికే వచ్చింది ఈ కరోనా...

అన్నారు గురువుగారు.

నిద్ర నుండి లేస్తే - అది నిద్ర.

లేవకుంటే - అదే మరణం.

* * *

పంచేంద్రియఖలులు మదిలోన దూరుచో

మదిని నీ వుండవో యరుణాచలా

అంటారు రమణ భగవానులు...

వైరస్సు మన ముక్కులో దూరేటప్పుడు

మన ఇష్టదైవం ఆ మాత్రం మన ముక్కు వద్ద కాపాలా కాయలేదా?

ఆ మాత్రం మనకు దైవం మీద విశ్వాసం లేనప్పుడు ఈ భక్తి, ఈ ఆధ్యాత్మికం అపహాస్యం కాలేదా?

* * *

మనం పీల్చే శ్వాసల కోటా

ముందుగానే నిర్ణయింపబడి ఉన్నవి.

మన చివరి శ్వాస పీల్చడం అవగానే

ఎన్ని ఆక్సిజన్ సిలండర్లు పెట్టినా

ఇంకొక్క శ్వాసను కూడా పీల్చుకోలేవు.

పైగా ప్రాణాయామం ద్వారా ప్రాణవాయువును బంధించే సంస్కృతి మనది.

అంతేగాని ప్రాణవాయువు కోసం దేబిరించే సంప్రదాయం కాదు మనది.

రోగం వచ్చాక నయం చేయడానికి అవసరమైన పరికరాలను పెంచడంలో అభివృద్ధి సాధించింది ఈ పాశ్చాత్య విజ్ఞానశాస్త్రం.

అసలు వ్యాధినే రాకుండా చేసే జీవనవిధానాన్ని మనకు ప్రసాదించింది మన సనాతన ధర్మం.

* * *

వరదప్రవాహాన్ని దాటుతున్న తల్లికోతి కథ చెప్పారు

గురువుగారు....

బిడ్డను నెత్తినపెట్టుకుని నదిని దాటుతోంది ఆ తల్లికోతి....

ఒక చోట వీలుకాని పరిస్థితి వచ్చింది....

పిల్లను కాళ్లక్రింద తొక్కి దానిపై నిలబడి ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి ప్రయత్నించింది...

మన ప్రేమలు, బంధాలు కూడా అంతే...

తన ప్రాణానికి ముప్పు రానంత వరకు అన్నీ బాగానే ఉంటాయి...

తన ప్రాణం మీదకు వచ్చినప్పుడు అవన్నీ ఉత్తుత్తివే అనేది తెలుతుంది.

తానే ముఖ్యం...దేవుడు కూడా secondary....

అన్నాను నేను.

"అవును" అని నొక్కి అన్నారు గురువుగారు.

* * *

ఓ పౌర్ణమి నాడు అరుణాచలప్రదక్షిణం చేస్తున్న లక్షలాది జనం వైపు చూస్తూ

అరుణాచలయోగి అన్నాడు....

ఇదంతా భక్తి అని అనుకునేవు....

ఇది భక్తికాదు, భయం...అన్నాడు.

ఆ మాట నాకు చాలా అద్భుతంగా అనిపించింది.

భయమే లేకుంటే అరుణాచలమూ అవసరం లేదు, అరుణాచలప్రదక్షిణమూ అవసరం లేదు.

ద్వితీయాద్వై భయం భవతి...

రెండవది ఉన్నదన్న మనోభావన వలననే భయం జనిస్తూంది...

దానివల్లనే మనిషి మరొక మనిషిని(లేదా జీవిని) తనకంటే వేరుగా చూచి భయం పొందుతున్నాడని శాస్త్రం పేర్కొంది.

* * *

తిరుమల ప్రాచీన కాలం నుండి ఇప్పటి వరకు ఎంతో మారింది....మారనిది ఒక్కటే...వేంకటేశ్వరస్వామి విగ్రహం...అన్నారు గురువుగారు.

అలానే ఈ దేహం, ఈ ప్రపంచం ఎంతగా మారుతున్నా

మారనిది ఒకటి తనలోనే ఉన్నది.

ఆ "ఒకటే" నిజంగా వేంకటేశ్వర స్వామి...అన్నారు.

ఆ "ఒకటి" తానే అని అనుభవమయ్యేవఱకు ఈ భయాలు పోవు.

నిద్రలో ఏకంగా ఉంటూ

మెలకువలో అనేకం అవుతోంది...

మెలకువలో బంధంగా ఉంటూ

నిద్రలో మోక్షంగా ఉంటోంది.

నిద్రలో సహజంగా ఉన్న ఆ ఏకాత్మస్థితిని

మెలకువలోకూడా నిలుపుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నమే

'ఆత్మవిచారణ' అయ్యింది.

ఆత్మవిచారణ ఫలితం ఏకత్వానుభూతి.

ఏకత్వానుభూతి వలన కలిగేది నిర్భయత్వం.

ఇది తప్ప ఎన్ని ఎత్తులు వేసినా,

తాయెత్తులు వేసినా

భయం పోదు.

భయమే సకలరోగాలకు కారణం.

వైరస్సులు కావు.

భయం జ్ఞానం వలన తొలగుతుంది.

జ్ఞానం గురువు వలన కలుగుతుంది.

* * *

249. గురువు-భక్తి

ప్ర: ఎంతో మంది గురువులు ఈ కాలంలో ఉన్నారు కదా, వీరిలో మన గురువు వీరే అని నిశ్చయం కుదరడం ఎలా? మిమ్మల్ని మరల ప్రశ్నించినందుకు క్షంతవ్యురాలను.

బాబు: ఏ కాలంలోనైనా "గురువు" ఒక్కడే.

'గురువు' సదా ఏకవచనం అని చెబుతుంటారు మా గురువుగారు.

ఎన్నిక ఈ వైపు నుంచి ఉండదు.

అనగా శిష్యుడు గురువును ఎన్నుకోలేడు.

ఎన్నిక ఆ వైపు నుంచే ఉంటుంది.

అనగా గురువే శిష్యుణ్ణి ఎన్నుకుంటాడు.

* * *

గురువు వ్యక్తి రూపంలోనే ఉండాలని రూలేమీ లేదు. నిన్ను భగవంతుని(స్వస్వరూపం) వైపుకు త్రిప్పే ఏ సంఘటనైనా అది గురువే.

ఉదాహరణకు-

1. భగవాన్ కు సంభవించిన మరణానుభవం కూడా గురువే.

2. తులసీదాసు తన భార్య చేత పొందిన ఛీత్కారము కూడా గురువే.

3. యూజీని నలిపేసిన calamity కూడా గురువే.

4. బుద్ధునికి కలిగిన వైరాగ్యం కూడా గురువే.

5. మీరా చిన్ననాట ఆటవస్తువుగా ఇవ్వబడిన కృష్ణవిగ్రహం కూడా గురువే.

* * *

వేదములలో ఉన్న 'శ్రద్ధ' అనే మాటే, తరువాతి కాలంలో 'భక్తి' అనే పేరుతో ప్రాచుర్యం పొందింది.

భక్తి అనగా ఆర్తి.

ఆర్తి అనగా అచ్చతెలుగులో చెప్పాలంటే-

భగవంతుని కోసం ఏడ్వడం.

ఉయ్యాల్లో బిడ్డ నిద్ర లేవగానే అమ్మ కోసం ఏడ్చినట్లు, భగవంతుని కోసం నీవు అలా ఏడవగలిగితే భగవంతుడు 'గురువు' రూపంలో పరుగెత్తుకు వచ్చి నిన్ను ఉద్ధరిస్తాడు.

బాగా ఏడవడానికి చేసే ప్రయత్నమే భక్తియోగసాధన.

* * *

గురువుగారు అంటారు-

నా భక్తి నిజం. కానీ భగవంతుడే అనుగ్రహించలేదు...అని అంటుంటారు. అది తప్పు.

ఆయన అనుగ్రహించినప్పుడే, నీ భక్తి(ఏడుపు) నిజమైనట్టు.

* * *

సరే మీ ప్రశ్నకు సూటిగా సమాధానం చెప్పాలంటే-

ఎవ్వని సన్నిధిలో నీ మనసు మూగబోయి...

అది, ఇది అనరాని శాంతికి లోనవుతుందో

అతడే నీ గురువు.

250. గురువు-శిష్యుడు-బోధ మూడింటి సమిష్టి రూపమే సద్గురువు. దేవుడు-జీవుడు-అనుగ్రహం మూడింటి సమిష్టి రూపమే పరమాత్ముడు. అంతా ఉత్తదే.

గురువు వద్దకు బయలుదేరాను...

వాతావరణం ఎంతో ఆహ్లాదకరంగా ఉంది...

శరీరానికి చల్లదనం ఎంతో హాయినిస్తోంది...

సద్గురు సన్నిధిలోకి వెళ్లగానే శరీరానికే కాకుండా మనసుకు కూడా అదొకరకమైన చల్లదనం...

గురువుగారంటారు-

ప్రతి ఒక్కనిలో సహజసిద్ధమైన "A/c" ఉంటుంది.

గురుసన్నిధిలోకి రాగానే ఆ A/c స్టార్ట్ అవుతుంది, దానివల్లనే ఆ శాంతి, ఆ చల్లదనం... అది గురువు వలన వచ్చిందని భ్రమపడతారు అంతే.

ఆ ప్రశాంతం, ఆ చల్లదనం మీలోనిదే అంటారు.

* * *

సాక్షి దినపత్రికను చేతికి తీసుకుని-

పత్రిక "సాక్షి" కాదు, చదివేవాడే సాక్షి...అన్నారు.

తాను అన్నిటినీ చూస్తున్నాడు, అందరినీ చూస్తున్నాడు...తనను చూడడం లేదు...

తనను తాను చూడడమే నిజంగా సాక్షిత్వం అన్నారు.

* * *

గురువుగారు ఇలా చెప్పడం కొనసాగించారు...

ఉదయం మెలకువ కలిగినప్పటి నుంచి

తిరిగి రాత్రి నిద్రలోకి జారుకుని వరకు

మధ్యలో ఉన్నదంతా, జరిగేదంతా "ఉత్తదే"...

అన్నారు...

గురువునోట ఈ బోధ చాలాసార్లు విన్నప్పటికీ,

పాతమాటలే అయినప్పటికీ,

వారు చెప్పినప్పుడు ఫ్రెష్ గా... అప్పుడే ఉదయించిన సూరీడులా, అప్పుడే వికసించిన పూవులా ఉంటుంది.

ఏదో అద్భుతాన్ని చూస్తున్న పిల్లాడిలా అద్భుతంగా చూస్తాను వారివైపు...

అవే మాటలు మళ్లీ వ్రాసుకుంటాను క్రొత్తగా డైరీలో...

నా దృష్టిలో అవి పునరుక్తులు కావు...

మనసుకు హాయినిచ్చే లాలిపాటలు ఆ మాటలు.

ఆ మాటను ఇలా కొనసాగించారు-

అంతా ఉత్తదే అన్నప్పుడు....

నా మాట కూడా నిజం కాదు కదా!

ఇది కూడా ఉత్తదే....అన్నారు.

అందరం నవ్వుకున్నాం....

అంతా ఉత్తదే అయినప్పుడు, మరి నిజం ఏదో???

అని సందేహం....

గురువుగారు ఇలా కొనసాగించారు...

ఒకే ఒక అబద్ధం ఉంది-

"ఒకే ఒక నిజం ఉంది" అనుకోవడమే.

ఒకే ఒక నిజం ఉంది-

"ఒకే ఒక అబద్ధం ఉంది" అనుకోవడమే.

ఈ రెంటిలో ఏ ఒక్కదానికి తీసుకున్నా చాలు...

సత్యం అనుభవంలోకి వస్తుంది...అన్నారు.

* * *

సద్గురు సన్నిధిలో నిశ్శబ్దంగా కూర్చొని వారి ముఖం వైపు చూస్తూ చకోరపక్షిలా అలా యెదురుచూస్తూ ఉంటే చాలు....

ఏ ప్రశ్నలూ వేయకున్నా సరే, సబ్జక్టు దానిపాటికి అదే వస్తుంది,

నేను పాటించే నియమం ఇదే...

శిశువు స్పర్శ తగలగానే తల్లికి పాలు చేపినట్లు...

శిష్యుణ్ణి చూడగానే గురువుకు బోధ పొంగుతుంది.

పాలు ఇవ్వడం అనేది తల్లికి, బిడ్డకు ఇద్దరికీ సుఖం.

బోధించడం అనేది గురువుకు, శిష్యుడికి ఇద్దరికీ సుఖం.

గురువు "చెప్పి" తనను తాను నింపేసుకుంటాడు.

శిష్యుడు "విని" తనను తాను నింపేసుకుంటాడు.

ప్రబోధం వలన ఇద్దరికీ నిండుతనం వచ్చేస్తుంది...

రెండు అర్ధరూపాయిలు కలిసి 'రూపాయి' అయినట్టుగా.

గురువు-శిష్యుడు-బోధ మూడింటి సమిష్టి రూపమే సద్గురువు.

ఈ మూడింటిలో ఒకడిగా ఉన్న గురువు -

బోధగురువు.

సమిష్టిరూపమైన గురువు - మౌనగురువు

* * *

దేవుడు-జీవుడు-అనుగ్రహం మూడింటి సమిష్టి రూపమే పరమాత్ముడు.

మూడింటిలో ఒకడుగా ఉన్న దేవుడు - జగదీశ్వరుడు.

సమిష్టిరూపంగా ఉన్న దేవుడు - పరమేశ్వరుడు.

* * *

ముక్తి పొందినందుకు గుర్తేమి? అని ఒకరు నన్ను అడిగారు.

నేనన్నాను-

గురువుగారు ఆధ్యాత్మిక విషయాలను చెప్పడానికి సంసిద్ధం అవుతన్నప్పుడు....ఆసక్తిగా గురువు దగ్గరకు జరిగి కూర్చోవడం ఆగినప్పుడు నీకు ముక్తి కలిగినట్లు...అని సరదాగా చెప్పాను.

గురువుగారితో సహా అందరూ నవ్వుకున్నారు.

నిజమే కదా...పల్లం నిండినప్పుడే ప్రవాహం ఆగుతుంది...తరువాత చెప్పడం వినడం ఆగిపోతాయి...అన్నారు గురువుగారు.

* * *

సద్గురు సన్నిధిలో -

ఎవరికి ఏది అవసరమో

వారికి అది దొరికి తీరుతుంది.

* * *

ఈ వ్యాసంలో మనం క్లారిటీగా పొందవలసిన అంశం ఏమంటే-

గాఢనిద్రలో ఉన్నది మాత్రమే సత్యం.

కల, మెలకువలో ఉన్నదంతా ఉత్తదే.

దానికి ఏ ప్రాధాన్యతా ఇవ్వొద్దు...అనేదే.

* * *

251. అంతిమయాత్ర-మృత్యుభీతి

ఈశ్వరుడు-

కన్ను తెరిస్తే సృష్టి.

కన్ను మూస్తే లయం.

అంటారు.

నువ్వు కన్ను తెరచినా, కన్ను మూసినా

జరిగేది కూడా అదే కదా!

నీకన్నా ఈశ్వరుడేం గొప్ప? అన్నారు.

శ్వాస పీలిస్తే జననం.

శ్వాస వదిలితే మరణం.

ప్రతి శ్వాసా ఓ జన్మే అన్నారు.

గతశ్వాసే గతజన్మ.

మరుశ్వాసే మరుజన్మ.

* * *

అసలు నీ Enjoyment కోసమే దేవుణ్ణి, జీవుణ్ణి సృష్టించుకున్నావు... వారిద్దరి కంటే నీవు గొప్పవాడివి కావా? అని అన్నారు.

* * *

కవుల గురించి ప్రాస్తావన వచ్చింది-

ఏ కవి చెప్పిన అబద్ధం నిజమైపోతుందో

ఆ కవియే ఈశ్వరుడు....అన్నారు గురువుగారు.

సినిమాహాళ్లు వేఱువేఱుగా ఉన్నప్పటికీ

సినిమా ఒకటే అయినట్లు

కవులు వేఱువేఱుగా ఉన్నప్పటికీ

వారిలోని కల్పనాత్మక తత్త్వం ఒకటే...అన్నారు.

కవీశ్వరుడు అంటారు...

కవి, ఈశ్వరుడు ఇద్దరూ ఒకటే...

ఇద్దరూ కల్పన చేస్తారు...

కవి కల్పన కల్పనగానే ఉంటుంది.

ఈశ్వరుని కల్పన అదే క్షణంలో వాస్తవమైపోతుంటుంది.

* * *

ఉన్నది ఉన్నట్టుగా, లేనిది లేనట్టుగా చెప్పేవాణ్ణి సత్యవంతుడు అంటాం.

రివర్స్ లో చూపేవాడు ఈశ్వరుడు.

అనగా ఉన్నది లేనట్టుగా, లేనిది ఉన్నట్టుగా...

* * *

కుక్క ప్రత్యేకత

విశ్వాసం కలిగి ఉండడం అంటారుగానీ,

నిజానికి విశ్వాసంగా ఉండడం అనేది

దాని బలహీనత.

* * *

కుక్క ప్రత్యేకత ఏమంటే

తాను కదలకనే తోకను కదిలించగలగడం.

* * *

తాను అచలంగా ఉంటూనే

చలనరూపంగా ఉండగలిగే

అతిశయశక్తి పరమేశ్వరునిలో ఉంది.

* * *

వెనకా ముందు ఎవరూ లేనివాణ్ణి

మనం 'అయ్యో పాపం' అంటాం.

నిజానికి వెనకా ముందు లేనివాడు పరమేశ్వరుడు.

వెనకా ముందు ఉన్నవాణ్ణే మనం

"అయ్యో పాపం...!" అనాలి.

* * *

పొద్దున పూసి సాయంత్రానికి వాడిపోయే పూలులాగా యుగయుగాలే కాలగర్భంలో నిమజ్జనాలైపోతుంటే, ఇక ఈ జీవితమెంత? అంటాడు ఠాగూర్....

పీచుమిఠాయి చూడ్డానికి పెద్దదిలా కనిపిస్తుంది...

అదిమి అదిమి చూస్తే చిన్నదైపోతుంది...

ఈ జీవితమూ అంతే... అన్నారు గురువుగారు...

తరచి తరచి చూస్తే రెప్పపాటే జీవితం...

కన్ను తెరిస్తే ఉయ్యాల...

కన్ను మూస్తే మొయ్యాల...

అన్నారు జాలాది...

* * *

మా కొత్తపేట ఉండేది శ్మశానానికి వెళ్లే దారిలోనే...

ప్రతీరోజు శవయాత్రలు చూస్తూనే ఉంటాము...

ప్రతిరోజు సెల్ ఫోన్ చార్జింగ్ చేసుకున్నట్లు

నా మనసు వైరాగ్యాన్ని చార్జింగ్ చేసుకుంటుంది

ఆ అంతిమయాత్రల దృశ్యాలను చూసి...

గురువుగారిని ఒకరు అడిగారు-

మరణభీతిగా ఉంది...మార్గం చూపండీ...అని.

గురువుగారు ఇలా పరిష్కారం చూపారు...

ప్రతిరోజు నీవు పడుకునే ముందు...నీవు మరణించినట్టు...బంధుమిత్రులంతా వచ్చి రోధించినట్టు...పాడె కట్టి...నిన్ను శ్మశానానికి తీసుకుపోతున్నట్టు...గుంటతవ్వి అందులో పడేసి పూడ్చివేసినట్టు...ఊహించుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకో...ఇలా కొద్ది కాలం చేస్తూ ఉండు...మొదట్లో భయంగానే ఉంటుంది...కొంతకాలానికి మరణభీతి పోతుంది...అన్నారు.

నిజమే...

మరణభీతి ఉండేది, మరణంతో సహవాసం లేకనే.

మరణంతో సహవాసం చేసినప్పుడు

మరణమంటే భయం పోతుంది...

అలా సహవాసం ఉండాలనే... ఓ పుస్తకాన్ని యమధర్మరాజుకు అంకితం ఇచ్చాం...

మీ సత్సంగం వాళ్లు భలే తెలివైన వాళ్లు....

యమధర్మరాజునే బుట్టలో వేసుకున్నారు...

అన్నాడు మా పుస్తకాలు DTP వర్క్ చేసే గుణభూషణ్.

గుణభూషణ్ ఇలా అన్నాడని గురువుగారికి చెబితే పగలబడి నవ్వారు.

* * *

నా చిన్ననాటి మిత్రుడొకడు-

కారులో ఎవరైనా వెళుతుంటే "ఒరే బాబూ! ఎప్పుడ్రా మనం ఆ విధంగా పోయేది...!" అనడం అతనికి అలవాటు....

ఒకరోజు మేమిద్దరం మాట్లాడుతుండగా....

పాడె మీద శవం పోతోంది....

ఒరే...! ఎప్పుడ్రా మనం ఆ విధంగా పోయేది...! అన్నా...

అంతే... నన్ను తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా తిట్టాడు సుత్తి వీరభద్రరావు టైప్ లో ...

మరణం అనే మాట వినగానే అపశకునంగా భావిస్తారు...

కానీ అది మంగళప్రదమైన పదం.

అందుకే రమణభగవానులు 'ఉన్నది నలుబది' గ్రంథం మంగళశ్లోకంలో 'మరణం' అనే పదాన్ని ఉపయోగించారు...

రమణుడు మరణానుభవం పొందేకే...మనిషి ఋషి అయ్యారు...

UG అనుభవించిన calamity కూడా అదే...

చచ్చి బ్రతకడం...అనే విపత్తు అది.

తల్లికి శిశువు సాక్షాత్కరించాలంటే

ప్రసవవేదన పడవలసిందే...

వ్యక్తికి స్వరూప సాక్షాత్కారం కలగాలంటే

మరణవేదన(calamity) పడవలసిందే.

కానీ ఆ వేదన సహజంగా దానికదే కలగాల్సిందే తప్ప, మన ప్రయత్నాలతో నిమిత్తం లేదు...

అనుకరించడం వలన కలుగదు....

రమణునికి మృత్యానుభవం కలిగిన గదిలో మనం పడుకుంటే రాదు.

UG కి పార్క్ లో బెంచి మీద కలిగిన 'సంవేదన', మనం అదే బెంచి మీద కూర్చుంటే రాదు.

"అది" కలుగుతుంది.అంతే.

ఎలా? అని మాత్రం అడక్కు.

ఎలా? అనేదానికి భగవంతుడు కూడా చెప్పలేడు.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

చావు అంటే ఎందుకింత భయం?

నేను పోయాక కూడా ఈ ప్రపంచం ఇలానే ఉంటుంది...మిగతావారంతా జీవించేవుంటారు అన్న ఒకే ఒక్క తప్పుడు భావనే కారణం.

నేను పుట్టక ముందు ఏదీ లేదు.

నేను గిట్టిన తర్వాత ఏదీ ఉండదు.

ఇది పరమసత్యం.

పై రెండువాక్యాలు స్ఫురణలో ఉంటే మృత్యుభీతి పోతుంది.

'నాది' అనుకోవడానికి నీ వద్ద ఏమీ లేదని తెలిసినప్పుడు మృత్యుభీతి పోతుంది.

భగవంతుణ్ణి స్మరించడం కంటే,

రోజులో ఒక్కసారైనా మృత్యువును స్మరిస్తే చాలు. మృత్యుభీతిపోతుంది.

'నేను' అని ఊరక ఉండిపో...

దానికి ఒక్క అక్షరం కూడా చేర్చకుంటే

మృత్యుభీతి పోతుంది.

మనసులో-

అది-ఇది

అక్కడ-ఇక్కడ

అప్పుడు-ఇప్పుడు

అతడు-ఇతడు

అనే భేదభావం పోయినప్పుడు మృత్యుభీతిపోతుంది.

మాటవరుసకు కూడా రెండవ వస్తువును అంగీకరించుకుంటే మృత్యుభీతి పోతుంది.

* * *

ప్రవహించే నదిలో క్షణక్షణానికి నీరు మారుతున్నట్టు

క్షణక్షణానికి ప్రపంచం మారిపోతోంది.

గత క్షణంలో ఉన్న బాబు, ప్రస్తుతక్షణంలో లేడు.

ప్రస్తుతక్షణంలో ఉన్న బాబు, మరుక్షణంలో లేడు.

ప్రతిక్షణం నీతో సహా ప్రతీది జారిపోతోంది...మారిపోతోంది...

అందుకే ప్రపంచం అశాశ్వతం అన్నారు...

నదిగట్టున ఉన్న చెట్టువలె కాలప్రవాహాన్ని సాక్షిగా ఉండి చూసేవాడివి 'నీవు'.

నామరూపచిత్రములకు ఆధారవస్త్రము 'నీవు'.

నీవే మహాద్రష్టవు.

నీవే మహాకర్తవు.

నీవే సర్వసాక్షివి.

"ఎందుకు" అన్న ప్రశ్నను నీకు నీవే వేసుకో.

ఇతరులకు వేయవద్దు.

ఇతరులు నీ నీడలు.

నీవు ఏకాత్మరూపుడవు...

IAM THAT IAM అని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకో...

అదే జ్ఞానం...

అదే మోక్షం...

* * *

సాధన అంటేనే వాయిదా వేయడం అంటారు JK.

అంటే ఇప్పుడు ఇక్కడ పొందటం నీకిష్టం లేదన్నమాట...

మరోజన్మకు వాయిదా వేయకుండా

జన్మ-కర్మ అనే అనవస్థాదోషభూయిష్టమైన సిద్ధాంతాన్ని పట్టుకుని వ్రేళ్లాడకుండా

ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా-నీలా ఉన్నట్లున్నాను...

కానీ లేనే లేను...

నేను "మాత్రమే" ఉన్నాను...

అనే పరమపద మకరందాన్ని జుర్రుకొని...భ్రమరంలా ఈ లోకంలో

ఆనందవిహారం చేయి....

ఇదే తొలి-చివరి జన్మగా భావించి

శ్వాసించే ప్రతి శ్వాసా అంతిమ శ్వాసే...

జీవించే ప్రతిక్షణమూ అంతిమయాత్రే.....

252. శూన్యం-పూర్ణం-మహాద్రష్టవు నీవు

శూన్యం అంటే లేనిది అని కాదు;

నీ పంచేంద్రియాలకు అందని పదార్థానికి

పెట్టుకున్న పేరు - శూన్యం.

శూన్యం కూడా పదార్థమే.

కాబట్టే మన ఋషులు 'పూర్ణం' అన్నారు.

పూర్ణమదః పూర్ణమిదం....

ఉన్నదెల్లా పూర్ణమే.

సముద్రంలో ఎగసిన కెరటం

తిరిగి సముద్రంలోనే పడి లీనమైనట్లు

చైతన్యసాగరంలో ఎగసి, తిరిగి అందులోనే పడే కెరటమే ఈ సృష్టి.

ఈ సృష్టి బ్రహ్మపదార్థానికి అభిన్నము.

కెరటం సముద్రానికి అభిన్నం అయినట్టు.

కెరటంగా మిథ్య(మధ్యలో వచ్చి పోతుంది కాబట్టి)

సముద్రంగా శాశ్వతం.

అలాగే ఈ సృష్టి మిథ్య అనడం కూడా.

సృష్టి సృష్టిగా అసత్యం.

బ్రహ్మంగా సత్యం.

సగభాగం నీటితో ఉన్న గ్లాసును చూపెడితే-

బౌద్ధులు నీరు లేని భాగం వైపు చూసి శూన్యం అన్నారు.

ఋషులు నీరున్న భాగం వైపు చూసి పూర్ణం అన్నారు.

శూన్యవాదం బౌద్ధులది.

పూర్ణవాదం ఋషులది.

బౌద్ధులు సదా సాధకులు.

ఋషులు సదా సిద్ధులు.

నీరు ఉందన్నా, లేదన్నా ముందు గ్లాసు ఉండాలిగా.

ఉన్న సకలానికి ఆధారంగా 'ఉన్నది' ఏదైతే ఉన్నదో అదే "నీవు".

అని బోధిస్తారు గురువుగారు.

నీవు ఆస్తికుడివీ కావు, నాస్తికుడివీ కావు.

రెంటికీ ఆధార తత్త్వం నీవు. అని బోధిస్తారు గురువుగారు.

నీవు సృష్టిలో భాగం కాదు.

సృష్టిని, ద్రష్టని చూచే మహాద్రష్టవు నీవు.

అని బోధిస్తారు గురువుగారు.

"ఈ మహాసృష్టికి కేంద్రబిందువు నీవే" అని

నీ అన్వేషణను నీవైపుకు త్రిప్పుతారు గురువుగారు.

"ఇంతమంది ఎక్కడున్నారు? ఉండేది నీవొక్కడివే" అంటూ చివరి సమాధానం చెప్పి మౌనం వహిస్తారు గురువుగారు.

* * *